

„Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.“ (Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ - martie 1994

Vă salut pe toți din inimă în Numele scump al DOMNULUI nostru Isus Hristos cu cuvântul din Dan. 12, 9: *"Du-te Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului."*

Daniel și toți proorocii Vechiului Testament au trecut în veșnicie fără să trăiască ceea ce au primit descoperit și vestit prin Duhul. Pavel și toți ceilalți apostoli au trecut de asemenea în veșnicie după ce au dovedit partea lor din proorocia care urma să se împlinească atunci. Descoperirile care i-au fost date lui Daniel, sunt destinate mai ales pentru Israel și trebuie să rămână ascunse până în timpul sfârșitului, deci până în ultimele zile. Mie nu îmi este cunoscut nici un text biblic în care Pavel sau ceilalți apostoli să fi citat din cartea lui Daniel în cuvântările lor. Ei au făcut-o de sute de ori prin folosirea textelor care erau actuale pentru istoria mântuirii de atunci.

Domnul nostru s-a referit numai o dată la Daniel în Evanghelii, atunci când i-a avertizat pe credincioșii din Iudeea ce se va întâmpla în timpul lor. Așa a vorbit Domnul: *"Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că atunci pustiirea lui este aproape. Atunci, cei din Iudeea să fugă la munți, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el ..."* (Luca 21). Într-adevăr s-a întâmplat ca credincioșii adevărați să fugă și nu au fost uciși, când a fost distrus Ierusalimul în anul 70 d. Hr.

Astăzi avem toată plinătatea Cuvântului profetic și a Cuvântului apostolic și putem să vedem într-adevăr ceea ce alții nu au văzut, și să auzim ceea ce alții nu au auzit. Domnul ne va binecuvânta ochii și inima noastră, deoarece noi putem vedea ce minunat și ordonat decurge totul. Din privința aceasta, este într-adevăr timpul cel mai puternic pe care oamenii l-au trăit vreodată pe pământ cu Dumnezeu.

Deoarece editarea cărții despre Apocalipsa va mai întârzia un scurt timp, m-am hotărât să editez această scriere separat. Probabil va apărea mai târziu și în carte ca și cap. 23. Cu editarea specială a acestei scrisori circulare, sper să le slujesc la toți cu ajutorul lui Dumnezeu.

Cele 70 de săptămâni de ani ale lui Daniel și evenimentele actuale privite în lumina profeției biblice

Evenimentele actuale din Orientul Apropiat au îndreptat interesul multor cunoscători ai Bibliei înspre cartea lui Daniel. Mai ales viziunea asupra celor 70 de săptămâni este potrivită ca temelie pentru a înțelege mai bine evenimentele din Israel în legătură cu proorociile biblice. Pentru aceasta este necesar să includem trecutul și prezentul, numai așa se poate înțelege mai bine viitorul.

Proorocul Daniel se afla împreună cu poporul lui în prizonieratul babilonian și a cercetat în scrierile proorocului Ieremia pentru a primi lămuriri despre sfârșitul celor șaptezeci de ani de asuprire (Dan. 9). După aceea s-a rugat cu ardoare lui Dumnezeu și și-a descărcat inima înaintea DOMNULUI. După rugăciunea lungă de pocăință și cereri, a urmat un răspuns din partea lui Dumnezeu, care nu s-a referit la timpul prizonieratului, ci la *evenimentele viitoare* cu Israelul până la Mesia și până la sfârșit. *„Pe când încă vorbeam eu, mă rugam, îmi mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu Israel, și îmi aduceam cererile înaintea DOMNULUI, Dumnezeului meu, pentru muntele cel sfânt al Dumnezeului meu; pe când vorbeam eu încă în rugăciunea mea, a venit repede în zbor iute, omul Gavriil, pe care-l văzusem mai înainte într-o vedenie, și m-a atins în clipa când se aducea jertfa de seară. El m-a învățat, a stat de vorbă cu mine, și mi-a zis: „Daniele, am venit acum să-ți luminez mintea. Când ai început tu să te rogi, a ieșit cuvântul, și eu vin să ți-l vestesc; căci tu ești preaiubit și scump. Ia aminte dar la cuvântul acesta, și înțelege vedenia! Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiuirii, până la aducerea neprihănirii veșnice, până la pecetluirea vedeniei și proorociei, și până la ungerea Sfântului sfinților. Să știi dar, și să înțelegi, că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cărmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șasezeci și două de săptămâni, piețele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtorare. După aceste șasezeci și două de săptămâni, unsul va fi stârpit, și nu va avea nimic. Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și sfântul Locaș, și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; este hotărât că războiul va ține până la sfârșit și împreună cu el și pustiirile. El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiște, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât.“* (9, 20-27).

Noi trebuie să fim atenți, pentru că lui i s-a dat descoperirea despre cele șaptezeci de săptămâni, care atunci mai erau pentru viitor, deoarece prizonieratul babilonian de șaptezeci de ani se apropia de sfârșit. În momentul acela erau trecuți deja 68 de ani.

Proorocul Ieremia a proorocit despre prizonieratul babilonian de șaptezeci de ani, cu care au fost pedepsiți iudeii, printre altele și din cauză că nu au respectat anul Sabatului. Dumnezeu nu a cerut numai ziua a șaptea a săptămânii ca zi de odihnă; El a poruncit ca anul al șaptelea să fie anul Sabatului: *„... Dar anul al șaptelea să fie un Sabat, o vreme de odihnă pentru pământ, un Sabat ținut în cinstea DOMNULUI: în anul acela să nu-ți semeni ogorul, și să nu-ți tai via ...“* (Lev. 25, 1-7; Lev. 26, 33-35). Pentru că nu a fost respectată porunca lui Dumnezeu, a

venit necazul peste popor. „... ca să se împlinescă cuvântul DOMNULUI rostit prin gura lui Ieremia; până ce țara și-a ținut Sabatele ei și s-a odihnit tot timpul cât a fost pustiită, până la împlinirea celor șaptezeci de ani.” (2 Cron. 36, 21).

DOMNUL Dumnezeu a poruncit în legătură cu anul Sabatului, să se sune cu trâmbița răsunătoare în ziua ispășirii și pentru vestirea anului de veselie: „Să numeri șapte săptămâni de ani, de șapte ori șapte ani, în zilele acestor șapte săptămâni de ani vor face patruzeci și nouă de ani ... Și să sfințiți astfel anul al cincizecilea, să vestiți slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei: acesta să fie pentru voi anul de veselie ...” (Lev. 25, 8-13). După întoarcerea din prizonieratul babilonian, poporul lui Dumnezeu a fost obligat printr-un jurământ irevocabil, printre altele, și pentru anul Sabatului. „... să nu cumpărăm nimic, în ziua Sabatului, și în zilele de sărbătoare, de la popoarele țării care ar aduce de vânzare în ziua Sabatului mărfuri sau altceva de cumpărat, și să lăsăm nelucrat pământul în anul al șaptelea și să nu cerem plata nici unei datorii.” (Neemia 10, 29-32).

Proorocia proorocului Ieremia sună astfel: „Dar când se vor împlini acești șaptezeci de ani, voi pedepsi pe împăratul Babilonului și pe neamul acela, zice DOMNUL, pentru nelegiuirile lor ...” (25, 12). „Dar iată ce zice DOMNUL: De îndată ce vor trece șaptezeci de ani ai Babilonului, Îmi voi aduce aminte de voi, și voi împlini față de voi făgăduința Mea cea bună, aducându-vă înapoi la locul acesta.” (29, 10). Proorocul fals, Hanania, a susținut că prinșii de război vor fi aduși înapoi în timp de doi ani (28, 3+11). După aceea Ieremia i-a prevestit că încă în anul acela va muri, și așa s-a întâmplat (Ier. 28, 15-17).

Trebuie privit cu exactitate

Mulți învățați biblici au greutăți să încadreze corect în timp evenimentele, pentru că au trecut cu vederea că după moartea lui Solomon a avut loc împărțirea împărăției lui Iuda și Israel: pe de-o parte a existat seminția Iuda/Beniamin cu reședința în Ierusalim sub conducerea lui Roboam (932-916 î. Hr.), și pe de altă parte cele zece seminții cunoscute sub numele de Israel sub conducerea lui Ieroboam (932-911 î. Hr.) cu reședința în Samaria. Cel mai cunoscut împărat din Iuda a fost Iosafat (847-850 î. Hr.) și cel mai cunoscut din Israel a fost Ahab (875-854 î. Hr.). Acest lucru este important pentru că au existat două deportări și astfel două prizonierate: Israel, deci cele zece seminții, au fost deportate în anul 721 î. Hr. în Asiria. Amândouă semințiile, Benjamin și Iuda, au fost deportate mult mai târziu, și anume în anul 606 î. Hr., în prizonieratul babilonian. Despre asta este vorba aici. Acest prizonierat a durat exact 70 de ani, și anume din 606 până în 536 î. Hr. Circa 40.000 s-au întors atunci din prizonieratul babilonian în Ierusalim, pentru a construi din nou templul. Cu aceasta s-au încheiat cei 70 de ani de prizonierat care au fost proorociți de Ieremia, dar care nu au nimic comun cu cele 70 de săptămâni de ani proorocite în Dan. 9. Învățătura cunoscută sub numele «British Israel» care spune că cele 10 seminții s-au pierdut, este falsă. Numai cele două seminții care au fost deportate în Babilon, au putut să se întoarcă din Babilon.

În Ezra cap. 1, ne este explicată porunca dată pentru rezidirea templului la Ierusalim – nu orașul și zidurile lui: „În cel dintâi an a lui Cir, împăratul Perșilor, ca să se împlinescă cuvântul DOMNULUI rostit prin gura lui Ieremia, DOMNUL a trezit duhul lui Cir, împăratul Perșilor, care a pus să se facă prin viu grai și prin scris vestirea aceasta în toată împărăția lui: Așa vorbește Cir, împăratul Perșilor: ,DOMNUL, Dumnezeul cerurilor mi-a dat toate împărățiile pământului, și mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el, și să se suie la Ierusalim în Iuda și să zidească acolo Casa DOMNULUI Dumnezeului lui Israel! El este adevăratul Dumnezeu, care locuiește la Ierusalim.”

Proorocul Ieremia a lucrat din 740 până în 680 î. Hr. Și el a vorbit despre acest prizonierat și despre Cir care a fost însărcinat mai târziu, și a proorocit: „Dar întăresc cuvântul robului Meu, și împlinesc ce proorocesc trimișii Mei; Eu zic despre Ierusalim: ,Va fi locuit,’ și despre cetățile lui Iuda: ,Vor fi zidite iarăși, și le voi ridica dărâmturile.’ Eu zic adâncului: ,Usucă-te, și îți voi seca râurile.’ Eu zic despre Cir: ,El este păstorul Meu, și el va împlini toată voia Mea; el va zice despre Ierusalim: «Să fie zidit iarăși!» Și despre Templu: «Să i se pună temelile!»” (Isa. 44, 26-28).

În timpul întoarcerii din prizonieratul babilonian, au trăit și au lucrat Zorobabel, fiul lui Șealtiel, și Iosua, fiul lui Ioțadac, precum și proorocul Hagai și Zaharia. „Zorobabel, fiul lui Șealtiel, Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot, și toată rămășița poporului, au ascultat glasul DOMNULUI, Dumnezeului lor, și cuvintele proorocului Hagai, fiindcă DOMNUL, Dumnezeul lor, îl trimisese. Și poporul s-a temut de DOMNUL. Hagai, trimisul DOMNULUI, a zis poporului, după porunca DOMNULUI: «EU sunt cu voi, zice DOMNUL.» DOMNUL a trezit duhul lui Zorobabel, fiul lui Șealtiel, dregătorul lui Iuda, și duhul lui Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot, și duhul întregii rămășițe a poporului. Așa că ei au venit, și s-au pus pe lucru în Casa DOMNULUI oștirilor, Dumnezeului lor.” (Hag. 1, 12-14).

Proorocul Hagai a proorocit în legătură cu templul care a fost reconstruit: „Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi, zice DOMNUL oștirilor; și în locul acesta voi da pacea, zice DOMNUL oștirilor.” (Hag. 2,9) „Uitați-vă cu băgare de seamă la cele ce s-au petrecut până în ziua de azi, până în a douăzeci și patra zi a lunii a noua, din ziua când a fost întemeiat Templul DOMNULUI.” (2,18).

În proorocul Zaharia la fel găsim indicații pentru zidirea templului: „Atunci Îngerul DOMNULUI a luat cuvântul, și a zis: ,DOAMNE al oștirilor, până când nu vei avea milă de Ierusalim și de cetățile lui Iuda, pe care

Te-ai mâniat în acești șapte zeci de ani? DOMNUL a răspuns cu vorbe bune, cu vorbe de mângâiere, îngerului care vorbea cu mine. Și îngerul care vorbea cu mine, mi-a zis: „Strigă, și zi: «Așa vorbește DOMNUL oștirilor: Sunt plin de o mare gelozie pentru Ierusalim și pentru Sion, și sunt plin de o mare mânie împotriva neamurilor îngâmfate; căci Mă mâniaseam numai puțin, dar ele au ajutat la nenorocire»’. De aceea așa vorbește DOMNUL: „Mă întorc cu îndurarea către Ierusalim; Casa Mea va fi zidită iarăși în el, și funia de măsurat se va întinde asupra Ierusalimului.” Strigă din nou, și zi: „Așa vorbește DOMNUL oștirilor: «Cetățile Mele vor avea iarăși belșug de bunătăți, DOMNUL va mângâia iarăși Sionul, va alege iarăși Ierusalimul.»” (Zah. 1, 12-17).

La construirea templului s-a pus accent mai ales pe zidirea Casei lui Dumnezeu pe locul unde a fost. (Ezra 5, 15; 6, 7, etc.). Pe primul fundament care a fost dezgropat s-a ridicat un templu nou, și a fost în toate amănuntele exact ca și primul. Așa trebuie să fie și cu Biserica nou-testamentară. Înainte de venirea lui Isus Hristos, ea trebuie să fie zidită din nou după modelul original apostolic în toate lucrurile, și anume pe temelia apostolilor și proorocilor (1 Cor. 3, 10-11, Ef. 2, 20-22). Tot așa se va întâmpla iarăși și cu templul de la Ierusalim. El va fi construit pe locul vechi unde a fost. După cum au constatat cercetătorii și arheologii evrei, templul nu a fost în țara Moria, unde Avraam l-a jertfit pe Isaac și unde astăzi este Moscheea lui Omar, ci exact cincizeci de metri mai departe înspre nord. Iudeii își încheie rugăciunea de la Zidul Plângerii cu dorința ca Cel veșnic să le îngăduie să vadă rezidirea templului și venirea lui Mesia.

Rezidirea Ierusalimului

Să facem încă o dată un cuprins: proorocul Daniel a cercetat în scrierile lui Ieremia despre sfârșitul celor 70 de ani de prizonierat babilonian, care doi ani mai târziu s-au încheiat cu permisiunea reconstruirii templului la Ierusalim. Orașul însuși cu zidurile lui a fost ridicat abia 100 de ani mai târziu. După cuvintele îngerului Gavril, acesta a fost începutul celor 70 de săptămâni de ani. Așa cum cunoaștem noi zile de săptămână, așa se servește DOMNUL de denumirea "săptămâni de ani".

În totalitate, la cele șaptezeci de săptămâni de ani este vorba despre un scop înșesit, cum este adus la exprimare în următorul text: „Când ai început tu să te rogi, a ieșit cuvântul, și eu vin să ți-l vestesc; căci tu ești prea iubit și scump. Ia aminte dar la cuvântul acesta, și înțelege vedenia! Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte,

- 1.până la încetarea fărădelegilor,
- 2.până la ispășirea păcatelor,
- 3.până la ispășirea nelegiurii,
- 4.până la aducerea neprihănirii veșnice,
- 5.până la pecetluirea vedeniei și proorociei, și
- 6.până la ungerea Sfântului sfinților.”

La următoarea lămurire bărbatul lui Dumnezeu a primit o indicație deosebită: „Să știi dar, și să înțelegi, că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (=Mesia), la Cărmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șasezeci și două de săptămâni, piețele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtorare. După aceste șasezeci și două de săptămâni, unsul (=Mesia) va fi stârpit, și nu va avea nimic. Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și sfântul Locaș, și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; este hotărât că războiul va ține până la sfârșit și împreună cu el și pustiirile. El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât.” (Dan. 9, 23-27).

Cunoscătorii Cuvântului profetic și ai istoriei, au expus convingător împărțirea timpului de la ordinul reconstruirii Ierusalimului, până la Hristos, Mesia. Temelia pentru împărțirea timpului o formează cuvântul care l-a adresat îngerul Gavril proorocului Daniel. De constatat: cele trei măsuri de timp de 7 și 62 și de 1 săptămână date în textul lui Daniel, sunt exact cei 490 de ani despre care este vorba. Se referă la Israel. Timpul mântuirii și timpul harului pentru națiuni este între săptămâna de ani 69. și 70.

Conform dispoziției hotărâte în Cuvântul profetic, ordinul împăratului perșilor, Ahașveroș, a fost emis în anul 445 î. Hr. pentru rezidirea Ierusalimului, nu a templului – acesta era deja gata și inaugurat. În timpul acela era bărbatul lui Dumnezeu, Neemia cel care a adus problema cu Israelul și Ierusalimul în rugăciune înaintea lui Dumnezeu. El i-a adus aminte DOMNULUI de cuvintele proorocului Moise: „Adu-ți aminte de cuvintele acestea pe care le-ai dat robului Tău Moise să le spună (Deut. 4, 27-31): „Când veți păcătui, vă voi risipi printre popoare; dar dacă vă veți întoarce la Mine, și dacă veți păzi poruncile Mele și le veți împlini, atunci, chiar dacă veți fi izgoniți la marginea cea mai depărtată a cerului, de acolo vă voi aduna și vă voi aduce iarăși în locul pe care l-am ales ca să locuiască Numele Meu acolo.” (Neemia 1, 8-9).

Poate ni se pare ciudat, dar acest Neemia a fost paharnic la împărat în timpul acela. Este posibil ca Dumnezeu să aibă oamenii Lui în cele mai înalte funcții de conducere, dacă este vorba de împlinirea Cuvântului Său. Neemia a plâns multe zile, a postit și s-a rugat înaintea Dumnezeului cerurilor. Împăratul a văzut și l-a întrebat imediat: „Pentru ce ai fața tristă? Totuș nu ești bolnav; nu poate fi decât o întristare a inimii.” (Neemia 2, 2). După

aceea Neemia i-a spus rugămintea. În rugăciune el nu a amintit numai problema poporului lui Dumnezeu în general, ci el i-a amintit lui Dumnezeu de făgăduința care a fost dată în timpul lui Moise. Cu aceasta el a atins inima lui Dumnezeu, care este legat de făgăduința Lui. Dumnezeu începe să acționeze când se împlinește timpul și când poporul Său Îi amintește de făgăduințele Sale.

Cărturarul Ezra și dregătorul Neemia au lucrat împreună cam cincizeci de ani după inaugurarea templului. Ezra a făcut un cuprins retrospectiv cu ceea ce s-a întâmplat în legătură cu întoarcerea din prizonieratul babilonian și cu templul. El a ordonat o slujbă conform poruncilor din legea lui Moise (Neemia 8, 13-18) și a înlăturat toate nelegiuirile (Neemia 13, 23-31). În Neemia ne este descris în ce fel și în ce condiții au executat constructorii lucrarea care le-a fost poruncită de a ridica orașul și zidurile.

În ceea ce privește împărțirea, trebuie să fim atenți, că noi avem de-a face cu două planuri de construcție despărțite în timp, și anume al templului și al orașului. În Neemia și în Daniel nu este vorba despre zidirea templului, ci despre rezidirea Ierusalimului împreună cu zidurile și mormintele. Acest ordin despre care este vorba aici, a fost emis în 445 î. Hr. prin Ahașveros. De atunci până la moartea lui Mesia au trecut 7 săptămâni de ani = 49 ani – și 62 săptămâni de ani = 434 ani –, deci în total 483 ani. Luând în considerare că în proorocia biblică este socotit un an cu 360 de zile, atunci ajungem exact la anul răstignirii DOMNULUI nostru. Prin aceasta $7 + 62 = 69$ săptămâni de ani sunt exact 483 de ani.

Împărțirea conform Scripturii

După mărturia Scripturii mai rămâne deci o săptămână pentru Israel, și aceasta este de 7 ani întregi. Pentru acești ultimi șapte ani, care încep aproximativ cu răpirea Bisericii dintre națiuni, va fi încheiat un tratat între Roma – mai exact spus, între statul Vatican și Israel: „*El (Antihristul) va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și pe aripa urăciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât.*” (Dan. 9, 27). Acesta este un limbaj clar al lui Dumnezeu.

Învățătura că Isus Hristos a anticipat deja prima jumătate de săptămână din cea de-a șaptezecua săptămână, este falsă. Și în punctul acesta trebuie să întrebăm foarte clar: Ce spune Scriptura? Scriptura spune că la tema aceasta există numai trei măsuri de timp în proorocul Daniel: 7 și 62 și 1 săptămână. Scriptura spune mai departe că Mesia, Unsul, va fi ucis după 62 de săptămâni, și nu după 62 de săptămâni și jumătate. Așa vorbește DOMNUL în Cuvântul Său: „*După aceste șasezeci și două de săptămâni, Unsul va fi stârpit, ...*” (vers. 26).

Nu există nici un text biblic care spune că DOMNUL nostru a predicat trei ani și jumătate, și că El a încheiat un legământ de șapte ani și apoi l-ar fi rupt la jumătate. Conform slujbei la cortul întâlnirii stabilite pentru bărbați în cartea lui Moise (Num. 4, 1-3), El a început slujba ca Fiu al omului în al treizecelea an al vieții Lui (Luca 3, 23). Sfânta Scriptură nu ne dă nici o explicație despre durata slujbei Lui, chiar dacă este predicat în mod superficial despre aceasta. Tot așa de puțin este conform Scripturii, că Noe a predicat timp de 120 de ani. Când Noe a fost la vârsta de 500 de ani, au fost născuți fiii lui (Gen. 5, 32). Când a primit însărcinarea, fiii lui erau deja căsătoriți (Gen. 6, 18). Potopul a venit în al șasesutelea an al vieții lui (Gen. 7, 11).

Cum poate fi confundat Hristosul cu Antihristul și să se folosească pentru amândoi același verset? Care legământ a fost încheiat de Hristos și apoi a fost rupt, dacă primii trei ani și jumătate corespund cu El? El nu a rupt legământul cel vechi, deoarece El nu a venit pentru a desființa legea și proorocii, ci să le împlinească. Cu Roma El nu a încheiat nici un tratat pe care l-ar fi putut rupe, și cu Israel la fel nu a rupt nici un legământ, din contră: El a reînnoit legământul cel nou prin sângele legământului, și legământul cel nou este un legământ veșnic. Este aproape o blasfemie când un text biblic care se referă numai la Antihrist, este folosit în parte pentru Hristos și în parte pentru Antihrist.

DOMNUL nu a desființat nici jertfa și nici darul de mâncare. Totul a mers mai departe normal până în anul 70. d. Hr. Nici atunci nu a căzut „*prăpădul hotărât*”. Din ceea ce este spus în vers. 27, nu se referă nimic la Hristos, ci este totul pentru Antihrist. O sută de citate care sună altfel, nu pot să scoată de sub putere un verset din Cuvântul lui Dumnezeu. Cine este din Dumnezeu, îi dă dreptate lui Dumnezeu și vede apoi toată legătura. Slujba lui Isus Hristos fie că a durat doi sau trei ani – în orice caz cade la sfârșitul săptămânii șasezeci și doi. Aceasta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL în Cuvântul Lui. Cele șasezeci și două au fost după cele șapte săptămâni, astfel încât timpul este în total de 69 de săptămâni, și aceasta cade exact pe anul în care DOMNUL nostru Și-a dat viața și a fost răstignit. Cuvântul lui Dumnezeu este în toate foarte exact. Slavă DOMNULUI!

În primii 3 1/2 ani din ultima săptămână care nu a sosit încă, vor veni cei doi martori în Israel: „*Voi da celor doi marturi ai mei să proorocească, îmbrăcați în saci, o mie două sute șasezeci de zile.*” (Apoc. 11, 3). Ei au împuternicirea dumnezeiască a Cuvântului timp de 3 1/2 ani. Slujba lor amintește de Moise și Ilie, pentru că prin ei se vor împlini aceleași lucruri. Cerul va fi închis în timpul acesta de trei ani și jumătate ai slujbei lor profetice – așa a fost la Ilie; chiar și apele vor fi transformate în sânge – așa a fost la Moise. Moise și Ilie sunt amintiți în ultimele trei versete în Vechiul Testament din proorocul Maleahi. Ei au fost acei care s-au arătat pe muntele schimbării la față (Mat. 17, etc.). Dar chiar după încheierea slujbei lor, cei doi prooroci vor fi uciși. Atunci prima jumătate a săptămânii este deja trecută, legământul este rupt, și timpul de trei ani și jumătate de prigoană va începe. „... și

sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremi, și o jumătate de vreme.“ (Dan. 7, 25b). „*Și i s-a dat putere* (Antihristului) *să lucreze patruzeci și două de luni.*“ (Apoc. 13, 5b). Acesta este timpul în care papa în exercițiul funcției se va așeza cu toată pompa în templul terminat din Ierusalim și cu sceptrul în mâna lui va prezenta poporului evreu versiunea lui, adică cea catolică. Apoi explodează bomba timpului.

Dar DOMNUL îl va nimici pe „Fiul pierzării“ cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale (2. Tes. 2). «Venirea» nu se referă la venirea DOMNULUI Isus Hristos ca Mire pentru răpirea Bisericii-Mireasă (Mat. 25; 1 Tes. 4), nici venirea Lui în slavă care poate fi văzută de toți ochii (Mat. 24, 30; Apoc. 1, 7; etc.). (Vezi broșura „*Revenirea lui Hristos și diferitele venituri*“.) În timpul acela DOMNUL se descoperă iudeilor ca Îngerul legământului (Apoc. 10). Dar mai întâi ei vor crede într-un salvator fals – „Mesia“, al cărui ajutor îl primesc.

În Dan. 12 se pune întrebarea cât timp va mai fi până la sfârșitul acestor minuni. Juruința din vers. 6 ne îndrumă înspre Apoc. 10, unde se spune că nu va mai fi nici o zăbavă – nu va mai fi nici o amânare de timp. Răspunsul din Dan. 12 sună astfel: „*Și am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului; el și-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă și mâna stângă, și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic, că va mai fi o vreme, două vremuri, și o jumătate de vreme, și că toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot.*“ (vers. 7). Aceștia sunt ultimii trei ani și jumătate.

Chiar la sfârșit Dumnezeu devine precis în Cuvântul Său până la stabilirea zilelor. Slujba celor doi prooroci durează 1260 de zile (Apoc. 11, 3), care sunt exact trei ani și jumătate. În timpul acesta este construit templul. Atunci este „jumătatea de vreme“. Dar totuși după terminarea și măsurarea templului, cetatea sfântă va fi călcată în picioare patruzeci și două de luni. Aceștia sunt exact cei trei ani și jumătate conform Apoc. 11, 2: „... *căci a fost dată Neamurilor, care vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni.*“ „... *și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor.*“ (Luca 21, 24b). Proorocul Daniel a vorbit și despre bărbatul care va arunca adevărul la pământ, despre jertfa necurmată care va fi desființată și despre urâciunea pustiirii și călcarea în picioare a sfântului locaș (Dan. 8, 11-14).

A doua jumătate are două prelungiri: „*De la vremea când va înceta jertfa necurmată, și de când se va așeza urâciunea pustiitorului, vor mai fi o mie două sute nouăzeci de zile*“, adică 30 de zile mai mult, până când se va revărsa pustiirea și va cădea prăpădul hotărât. Apoi mai este numit un al treilea număr de zile, și anume 1335 de zile. Evident mai sunt necesare 45 de zile în care ultimele evenimente, ca de exemplu judecata neamurilor (Isa. 2, 4; Mica 4, 3; Mat. 25, 32; Apoc. 11, 18; Apoc. 20, 4; etc.) vor avea loc; numai după aceea poate începe domnia. Totul trebuie restituit într-o stare minunată. Întreaga fire așteaptă cu o dorință înfocată momentul în care va fi eliberată de cele trecătoare din cauza cărora suspină (Rom. 8, 19-22).

Cu privire la ultima unitate de timp se spune: „*Ferice de cine va aștepta, și va ajunge până la o mie trei sute treizeci și cinci de zile!*“ Cu aceasta se încheie ceea ce trebuie să se întâmple în ultima fază până la transformarea înaintea de începerea împărăției de o mie de ani. Ferice de cine va aștepta până la sfârșit, pentru că acei care vor mai rămâne pe pământ merg apoi în împărăția de o mie de ani. Întreaga fire va răsufla ușurată și întreaga lume se va afla într-o stare paradisiacă. După mărturia Sfintei Scripturi, nu există un sfârșit total al lumii cu o distrugere absolută, cum învață unii fals, ci numai o limpezire și o curățire prin foc și un început nou minunat, de care se bucură deja toată creațiunea. Atunci lupul va locui împreună cu mielul, vaca și ursoaica vor paște la un loc (Isa. 11, 6-9, etc.), pentru că în timpul acesta Satana este legat și aruncat în adânc (Apoc. 20).

Semnele timpului

Recunoașterea diplomatică dintre Israel și statul Vatican nu este încheierea legământului proorocit. O astfel de recunoaștere se obișnuiește între statele lumii și nu este limitată în timp. În tratatul de șapte ani nu va fi vorba despre schimbul de ambasadori și despre organizarea suplimentelor diplomatice, ci vor fi reglementate și stabilite drepturile și obligațiile celor trei religii ale lumii care sunt stabilite în Ierusalim. În Israel și în Ierusalim găsim locuri care le sunt sfinte iudaismului, creștinismului și islamului. Există numai un singur om pe pământ la care privesc cu o stimă deosebită iudeii și musulmanii, și acesta este papa, care este respectat de toate religiile lumii ca figură centrală. Și relația lui cu lumea arabă este netulburată. Astfel îi va reveni Vaticanului la negocieri rolul de a ceda la dorința Israelului și introducerea în tratat a templului. El va mai vorbi și despre drepturile oamenilor și importanța egală a celor trei religii monoteiste. Toate acestea se întâmplă pentru ca să se îplinească Scriptura. În ceea ce privește împărțirea proorociei lui Daniel, toți bărbații cu nume din istoria bisericii, începând cu Ireneu, care a fost împreună cu Policarp și acesta cu Ioan, care a scris Apocalipsa, au învățat în unanimitate.

În epoca modernă au fost istoricul Larkin, traducătorul Bibliei, Scofield și bărbatul lui Dumnezeu, William Branham, ale cărui mărturii armonioase ne stau la dispoziție. Deseori oamenii nu ascultă exact întrebările și de aceea nu înțeleg corect nici răspunsurile. Dacă de exemplu, întrebarea este: „Cât timp le este dat iudeilor sub slujba celor doi prooroci?“, atunci răspunsul este 3 1/2 ani. Dar dacă întrebarea este: „Cât timp este între sfârșitul timpului de har pentru națiuni și începutul împărăției de o mie de ani?“, atunci răspunsul trebuie să fie corespunzător. Dacă cineva crede că recunoaște o contradicție în ceea ce a învățat fratele Branham, acela nu a respectat în cazul acesta afirmațiile corespunzătoare ale Sfintei Scripturi.

În predica «**Cele șaptezeci de săptămâni de ani ale lui Daniel**» el nu a răspuns la întrebări care ar putea fi înțelese greșit, ci el a învățat convingător și a vorbit deseori despre perioada de timp de șapte ani pentru Israel. El a spus: „So now, there's no more guessing about it. We know now that each week meant seven years. Have you got it? Let's say it together: 'One week equals seven years.' Now we know we got it. One week equals seven years.” (pag. 104). „Despre aceasta nu mai sunt astăzi neclarități. Noi știm că fiecare săptămână înseamnă șapte ani. Ați înțeles? Noi vrem să o spunem împreună: 'O săptămână corespunde cu șapte ani.' Noi știm acum că este așa. O săptămână corespunde cu șapte ani.”

„Now, if they've already had sixty-nine weeks and lived it exactly the way God said they did, and it happened exactly the way God said it would do, then there's one more week promised to the Jews.” (pag. 108).

„Dacă ei au trăit deja cele șaptezeci și nouă de săptămâni, și anume așa cum le-a spus Dumnezeu dinainte, și s-a întâmplat exact așa cum a spus Dumnezeu, atunci le mai este făgăduită iudeilor încă o săptămână.”

„... the there's one more week left for the Jews. Is that right? And that's exactly seven years.” (pag. 124)
„... atunci le-a mai rămas iudeilor o săptămână. Este așa? Și aceștia sunt exact șapte ani.”

„The moment He starts that seventieth week, or seven years, the Church is gone. Can you see it, friends? Raise up your hand if you can see it.” „În momentul acela, când El începe cea de-a șaptezecă săptămână, sau cei șapte ani, Biserica este deja luată. Puteți s-o vedeți, prieteni? Ridicați mâna, dacă puteți s-o vedeți.”

„The moment He starts the seventieth week, or seven years, the Church is gone. Now listen. I'm quoting again, so you won't forget. This is what the Holy Spirit put upon my pen while I was writing.” (pag. 130). „În momentul acela, când El începe cea de-a șaptezecă săptămână sau cei șapte ani, Biserica este deja luată. Ascultați acum. Eu citez încă o dată, ca să nu uitați. Asta este ceea ce mi-a pus Duhul Sfânt pe peniță în timp ce scriam.”

Conform acestei exprimări repetate, începutul ultimei săptămâni cade aproximativ în același timp cu răpirea Bisericii. Începutul duhovnicesc pentru Israel are loc. Reluarea relațiilor diplomatice între Israel și Vatican a fost necesară pentru a putea avea loc alte tratative asupra Ierusalimului și pentru a putea fi încheiat legământul conform Dan. 9, 27. Și Israelul se va orienta înspre Comunitatea Europeană.

Cartea lui Daniel este Apocalipsa Vechiului Testament. În ea se descoperă tot ce se întâmplă cu Israelul până la sfârșit. Primul stăpânitor al lumii care a subjugat Israelul, a fost Nebucadnețar. Cu el a început desfășurarea puterii păgâne a celor patru imperii mondiale. Cum a primit primul stăpânitor al lumii o inimă de fiară, așa va fi și cu ultimul: „*Inima lui de om i se va preface într-o inimă de fiară, și vor trece șapte vremuri peste el.*” (Dan. 4, 16). Încă de trei ori se spune în același capitol că vor mai fi șapte vremuri, deci șapte ani, în care acest prim stăpânitor al lumii a devenit o fiară. Același lucru este spus și despre ultimul stăpânitor al lumii: el se va manifesta în ultimii șapte ani ca o fiară, când Satana este aruncat pe pământ (Apoc. 12, 9), ia stăpânire asupra lui și îi dă scaunul de domnie (Apoc. 13, 2). În primii trei ani și jumătate nu va putea exercita încă puterea absolută, pentru că în timpul acela cei doi prooroci își vor îndeplini slujba cu o împuternicire dumnezeiască. Dar în ultimii trei ani și jumătate el va acționa animalo-satanic, și anume în timpul prigonirii și necazului cel mare. Așa a prezentat-o deja Ireneu († 202) și alți învățători ai Bibliei.

În ceea ce privește evoluția profetică proorocită pentru timpul sfârșitului, bărbatul lui Dumnezeu William Branham, a spus într-o predică din 19 martie 1962 în Tifton, Georgia, SUA, la numai câteva luni mai târziu după construirea zidului din Berlin: „Va începe o ploaie de învățătură. A avut loc o ploaie pe plan național de învățătură. Comunismul a fost semănat printre oameni în fiecare națiune. A avut loc o trezire a Romei. Știți voi ce se întâmplă dacă ei ... vor da înapoi partea estică a Berlinului? Aceasta transpune comunismul ... eu vreau să spun Imperiul Roman, exact în aceeași stare care a fost în timpul lui Isus Hristos. Desigur că se întâmplă așa. Exact.”

Comunismul mondial nu mai există, deci nu mai este un pericol pentru biserica romano-catolică. Din contră, ea trăiește un progres nou în țările foste comuniste. Cine cunoaște intențiile ascunse, acela știe ce rol a jucat Vaticanul la destrămarea comunismului. Războiul rece este încheiat, zidul din Berlin a dispărut, Germania este unită și Europa este inclusă în procesul de unificare. În același timp se ridică catolicismul mondial, și astfel ia naștere din nou Imperiul Roman înaintea ochilor noștri. În 25 mai 1957 au fost semnate tratatele romane. Ele formează temelia pentru Comunitatea Economică Europeană. Aceste tratate nu ar fi putut fi încheiate într-un alt oraș al lumii. Politica mondială se face în capitala lumii. Este vorba despre Imperiul Roman, care va rămâne până la sfârșit ca imperiu mondial. Subjugarea tuturor popoarelor se va realiza prin puterea politică a Romei, prigoana creștinilor credincioși biblic și a iudeilor se va exercita prin puterea religioasă a Romei.

În zilele lui Isus, Israelul se afla sub ocupație romană. Din anul 63 î. Hr., țara evreiască a fost o parte din Imperiul Roman. Regalitatea macabeilor a avut un sfârșit violent. Împăratul roman Cezar August, a ordonat în timpul nașterii lui Isus înscrierea poporului din tot Imperiul Roman de care aparținea și Iudeea (Luca 2, 1-5). Pavel ca iudeu, a fost născut ca cetățean roman (Fap. 20, 25-29). Generalul roman Titus a asediat și a distrus Ierusalimul în anul 70 d. Hr. Imperiul Roman rămâne până la sfârșit.

Pe pașapoartele noi ale „Comunității celor doisprezece” nu mai stă scrisă propria țară, ci «Comunitatea Economică Europeană» pe primul loc, care va fi înlocuită în curând cu «Uniunea Europeană». Deja de acum este valabil mai întâi dreptul european și apoi dreptul național. Judecătoriile naționale trimit anumite sentințe Tribunalului European din Luxemburg pentru expertiză și control. Consiliul European, Banca Centrală Europeană,

cele mai importante unsprezece instituții și-au găsit deja locul lor. Uniunea Europeană este în același timp temelia pentru conducerea mondială, care este în legătură cu capitala spirituală a lumii – Roma, care va exercita puterea.

Negocierile dintre Israel, statul Vatican, OEP și statele arabe, vor continua cu toate că vor exista greutăți mari. În 30 decembrie 1993 a avut loc semnarea documentelor dintre Vatican și Israel, și numai o zi mai târziu, în 31 decembrie 1993, aceeași delegație din Vatican a negociat cu OEP. Noi putem să luăm în considerare că evenimentele escatologice prezise sunt foarte aproape și se vor împlini unul după altul. Se vorbește tot timpul despre însemnătatea „istorică” și scopul păcii și siguranței, despre evenimente „istorice”, tratate „istorice”, chiar și despre strângerea de mână „istorică” dintre Ioan Paul al II-lea și rabinul suprem al Ierusalimului, Meir Lau, la Castel Gandolfo, precum și despre „Handshake” (strângerea mâinii) dintre Arafat și Rabin la Washington.

Conform convenției semnate în 13 septembrie 1993 la Washington, trebuie să înceapă în timp de trei ani tratativele pentru statutul final al Ierusalimului, care trebuie să fie încheiate în cel târziu doi ani. Cunoscutul politician american care este născut în Fürth la Nürnberg ca iudeu, Henry Kissinger, a spus chiar după semnare: „Peres walked into a trap.” – „Peres a intrat într-o capcană.” Cuvântul «Peres» înseamnă «împărțit» conform Dan. 5, 28, și astfel Peres împarte propria țară. Din perspectiva Bibliei, granițele stabilite de Dumnezeu pentru țara făgăduită decurg cu totul altfel. Cele două seminții ale Rubeniților, Gadiților și jumătate din seminția lui Manase aveau teritoriile pe partea estică a Iordanului (Iosua 1, 12-15). Israel ar fi trebuit, invers, să primească teritorii pentru a restabili și geografic planul dumnezeiesc. Aceasta sigur va mai veni. Statele arabe sunt împreună de 640 de ori mai mari ca Israelul și ar putea să-i integreze fără probleme pe tovarășii lor de credință și de luptă palestinieni.

Dintre cei 120 de deputați din kneset (parlamentul israelian), 61 au votat pentru convenție. Un vot a fost deci decisiv. În 1 octombrie 1993 miniștrii de finanțe din cele mai bogate 46 de țări, au hotărât în New York să pună la dispoziția OEP-ului, 2 miliarde de US-dolari pentru refacerea teritoriilor OEP. Israel a acordat 75 de milioane. În 4. octombrie 1993, Arafat a făcut de cunoscut că 75 % va folosi pentru refacerea poliției și armatei, și pentru înarmare. Dezvoltarea în regiunea aceasta ia forme interesante.

Ierusalim – piatra grea

Nu Gaza și nu Ierihon, nu Cisiordania, nici dealurile Golanului, ci Ierusalimul va fi piatra grea până în ultima luptă pentru toate popoarele care o vor ridica și își vor vătăma mâinile (Zah. 12, 2-3). Prin convenția-Gaza-Ierihon, popoarele din jur vor fi așezate direct până în fața porții Ierusalimului. Acum toate națiunile din ONU sunt pentru Arafat și astfel împotriva Israelului. Acest bărbat a fost acela care în 1974 a făcut de cunoscut planul lui progresiv: „În prima fază vom organiza capete-de-pod strategice în Gaza și Ierihon pentru a putea ocupa de acolo Ierusalimul. Căci cine are Ierusalimul, are tot Israelul.” Șase zile după semnarea tratatului din Washington, și anume în 19 septembrie 1993, Arafat a repetat același plan progresiv în prezența a 19 miniștri de externe ai Ligii Arabe din Cairo. El a citit din statutul-OEP teza veche cunoscută și a încheiat cu cuvintele: „Scopul nostru este distrugerea Israelului.” Deja în mai multe războaie – și Arafat a fost de la început din 1948 – s-a vrut, cum spun ei, ca Israelul să fie aruncat în mare.

Până astăzi Ierusalimul a fost numai capitala Israelului, niciodată a unui alt popor. Pentru celelalte două religii ale lumii, catolicismul și islamul, acest oraș a fost întotdeauna de o importanță secundară. Acum însă ei își îndreaptă privirile în mod ciudat într-o măsură crescândă înspre Israel și în special spre Ierusalim. Ei neglijează Mecca și Medina, Lourdes și Fatima și se concentrează cu toată puterea înspre Ierusalim. Vaticanul pretinde chiar teritorii din vremea cruciadelor. Cu care drept?

Așa sună deviza OEP-ului: mai întâi Gaza și Cisiordania, apoi Ierusalimul și întregul Israel. De aceea a lăsat Arafat să se imprime pe stema statului, întreg Israelul de la Eilat până la Ierusalim și Tel Aviv până la Haifa. După părerea lui, acesta este statul Palestina care nu a existat niciodată așa, dar care se va forma acum. Numele uzual Palestina este originar de la denumirea greco-romană „Palaistine”, și era utilizat pentru țara filistenilor. Aceasta este fâșia de la Gaza, nu mai mult. Deși prim-ministrul israelian Rabin, a scos în evidență pacea când a citat cuvântul din Ecles. 3, 8 la Washington: „... iubitul își are vremea lui, și urâtul își are vremea lui; războiul își are vremea lui, și pacea își are vremea ei”, totuși vor veni vremuri foarte grele pentru poporul Israel și pentru orașul Ierusalim.

Sfânta Scriptură nu spune că va veni sau că va fi o pace adevărată prin tratative politice sau religioase. Este adus numai la exprimare ce se întâmplă acum în realitate: se vorbește despre pace și se fac tratative. Dar avertizarea rămâne: „Când vor zice: *‘Pace și liniște!’ atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare.*” (1 Tes. 5, 1-3).

Deja în 29. septembrie 1938 primul-ministru britanic Chamberlain, a spus după semnarea convenției cu Hitler la München: „Peace in our days.” – „Pace în zilele noastre.” Dar exact două luni mai târziu, și anume în 9 noiembrie 1938, sinagogile din Germania lui Hitler erau în flăcări. 91 de evrei au fost uciși de naziști, peste 26.000 au fost aduși în lagăre de concentrare și nenumărate magazine evreiești au fost devastate. În 13 septembrie 1993 deviza din Washington suna asemănător: „Peace in our time.” – „Pace în vremea noastră.” Dar totuși va veni ceea ce a lăsat Dumnezeu să se proorocească în Sfânta Scriptură, ca de exemplu în Zah. 12 și 14 și în alte locuri.

Ultimele zile

În ceea ce privește timpul harului pentru națiuni, el va dura până când Dumnezeu se va îndrepta îndurător iarăși înspre Israel. Această perioadă de timp care se referă la Israel și la Biserică, este numită cu denumirea profetică *«ultimele zile»*. Autorul epistolelor către evrei spune chiar la început, că după ce Dumnezeu a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci în multe chipuri, „*la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul.*”

Petru a redat fragmentul despre timpul harului în care a fost revărsat Duhul Sfânt și este lucrător, cu o formulare profetică: „*În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna Duhul Meu peste orice făptură...*” El se referă la revărsarea Duhului Sfânt (Fap. 2, 17), care a început acum cca. două mii de ani în cunoscuta zi de Rusalii și folosește expresia *«în zilele din urmă»* pentru timpul de atunci până acum, o epocă de două mii de ani - aproape încheiată. Ultima zi este ziua DOMNULUI – al șaptelea mileniu.

În a doua lui predică după Rusalii, Petru se referă la făgăduința din Deut. 18, 15-19 și dovedește că Hristos, Mesia, este *Proorocul*, despre care a proorocit Moise. „... *Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune el în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală.*” Toți proorocii, începând de la Samuel, „*au vestit zilele acestea.*” (Fap. 3, 22-24). Aceste ultimele două zile se apropie încet, dar sigur de sfârșit. Ultima zi este ziua a șaptea, care este cunoscută și ca ziua *de apoi* sau *ultima* zi. Traducerile în limba română folosesc denumirea „ziua de apoi” sau „judecata de apoi”, însă multe traduceri redau corect „ultima zi” sau „ultima judecată”. Reformatorul dr. Martin Luther a fost unul dintre cei mai puternici bărbați din istorie. El s-a gândit în același timp când a tradus. Dacă de exemplu, Isai a avut șapte fii, atunci a fost și ultimul în același timp cel din urmă. Astfel ultima zi este ziua de apoi în cronologia dumnezeiască și ultima judecată este judecata de apoi. În Ioan 11, 24 citim: „*Știu, i-a răspuns Marta, că va învia în ziua de apoi (= ultima).*” La începutul ultimei zile – de apoi are loc prima înviere și la sfârșit ultima înviere, și judecata *de apoi*, deci *ultima* judecată.

Proorocul Osea a amintit *ultimele zile* cu referire la împrăștierea Israelului: „*Veniți, să ne întoarcem la DOMNUL! Căci El ne-a sfârșiat, dar tot El ne va vindeca; El ne-a lovit, dar tot El ne va lega rănilor. El ne va da iarăși viața în două zile; a treia zi ne va scula, și vom trăi înaintea Lui.*” (6, 1-2). Cele două zile amintite aici sunt cei două mii de ani în care a fost împrăștiat poporul Israel, care va fi adunat la *sfârșitul acestor zile*, cum o mărturisesc multe texte biblice și cum am văzut-o în generația noastră. „*Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru DOMNUL, «o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi.»*” (2. Petru 3, 8).

Adunarea lor după două zile încă nu înseamnă că ei au primit viață din Dumnezeu, pentru că aceasta se întâmplă numai atunci când L-au recunoscut pe Mesia al lor, Singurul în care este viața veșnică pentru toți oamenii. Dumnezeu S-a descoperit personal numai în Isus Hristos mântuind omenirea. Cu privire la Israel este scris: „... *a treia zi ne va scula ...*” – asta înseamnă: după timpul nostru, la începutul timpului de har pentru Israel care este deja în ziua DOMNULUI, ei vor primi viață din Dumnezeu. Prin slujba celor doi prooroci, ei îl vor recunoaște pe Mesia al lor. „*Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viața din morți?*” (Rom. 11, 15).

În ciuda străngerii lor și a învierii naționale, totuși mährama lui Moise va mai rămâne peste ei. Așa o exprimă Pavel în epistola către Corinteni: „*Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o mähramă peste inimile lor. Dar oricâte ori vreunul se întoarce la DOMNUL, mährama este luată.*” (2 Cor. 3, 15).

Planul de mântuire dumnezeiesc decurge exact așa cum a fost planificat în veșnicie. Noi ne aflăm într-adevăr în mijlocul împlinirii și realizării proorociei biblice pentru timpul sfârșitului. În fiecare moment se poate întâmpla ca timpul harului pentru națiuni să fie încheiat, Biserica să fie desăvârșită, răpirea să aibă loc, Dumnezeu să facă un nou început duhovnicesc cu Israelul, legământul cu Antihristul să fie încheiat și templul să fie construit.

Cât de mult socotesc iudeii împlinirea făgăduinței lor, o vedem în următorul fapt: sub patronajul ministrului de religie israelian și al marelui rabin, au fost pregătite deja 93 de unelte ale templului. Ele pot fi vizitate în Ierusalim pe strada Misgav Ladach 24. Următorul va fi un sfeșnic înalt de 1,80 m conform Exod 25, 31-40, prelucrat dintr-o singură bucată de aur bătut, în greutate de 43 kg. O excepție este numai chivotul legământului, pentru că iudeii care știu carte cred că nu a devenit pradă de război ca uneltele din templu, ci se află nevătămat într-o încăpere sub dărâmăturile templului. Iudeii care cunosc Biblia vorbesc mai departe deschis despre ceea ce așteaptă în viitorul apropiat. Ei sunt convinși că Dumnezeu a introdus iarăși poporul Lui în ritmul-anului de veselie original, prin învierea și formarea statului Israel în mai 1948. Ei cred că după 49 de ani va veni iarăși un an de veselie, cum a fost poruncit atunci prin Moise pentru Israel (Lev. 25, 8-13). Aceasta ar fi după socoteala lor, în anul 1998. Noi nu putem stabili un an pentru aceste evenimente care se vor întâmpla, dar totuși trebuie să fim conștienți că împlinirea acestora este foarte aproape. După întoarcerea poporului Israel în țara făgăduinței, trebuie să urmeze tot ceea ce a fost stabilit pentru ei. Pentru Biserică aceasta înseamnă cea mai înaltă treaptă de alarmă. Înainte de a începe istoria de mântuire a lui Dumnezeu cu Israelul, trebuie să fie deja încheiat planul de mântuire cu Biserica dintre națiuni. Începutul cei ce de-a șaptezecia săptămână s-a apropiat concret și astfel cu atât mai mult venirea Mirelui ceresc pentru răpirea Miresei pământești. Deoarece noi putem vedea și rândui toate acestea, avem voie să ne ridicăm capetele, pentru că noi știm – nu presupunem, noi știm pe baza evenimentelor profeției biblice care se împlinesc, că venirea DOMNULUI nostru este acum într-adevăr aproape și odată cu aceasta eliberarea de trup și răpirea celor care aparțin de Biserica-Mireasă este concret în perspectivă. Timpul și ceasul bineînțeles nu le știe nimeni, aceasta

nici nu este necesar; noi ar trebui să purtăm mântuirea cu frică și cutremur și să rămânem în toate lucrurile treji, să trăim normal și să planificăm de parcă ar mai fi o viață întreagă înaintea noastră. Cine vrea să construiască o casă, să o construiască. Cine vrea să se califice profesional mai departe, să o facă. Cine vrea să se căsătorească, să se căsătorească, etc. Indiferent ce avem în plan pe pământ, să înfăptuim, dar la toate acestea să dăm atenție și să fim pregătiți tot timpul în inima noastră. Starea în care se află copiii lui Dumnezeu și Biserica în prezent, nu va rămâne până la sfârșit așa. Dumnezeu va mai face lucruri mari. EL a făgăduit că va mai clătina încă o dată cerul și pământul (Evrei 12, 26-28). Noi putem să ne așteptăm la o lucrare scurtă, dar puternică a Duhului, care se va revărsa în înviere, transformare și răpire. Finalul îl va forma o înviorare puternică și o trezire în cadrul Bisericii-Mireasă. În scurt timp se va exercita presiunea și strigarea în cei care sunt pregătiți va răsună astfel: „*Vino în curând, Doamne Isuse!*“ Atunci Duhul și Mireasa vor spune: „*Vino!*“ Ultimul strigăt va fi: „*Da, vino DOAMNE ISUSE! Amin.*“

În toți anii slujbei mele, nu am tratat niciodată tema despre cele 70 de săptămâni ale lui Daniel. Dar acum este într-adevăr actuală și, de aceea, Duhul lui Dumnezeu m-a îndemnat în mod deosebit. Eu am încredere că se va împlini ca la fratele Branham, când el a zis: "Aceasta este ceea ce mi-a pus Duhul Sfânt pe peniță în timp ce scriam". Duhul Sfânt poate să dicteze astăzi numai ceea ce a dictat și atunci, când Cuvântul lui Dumnezeu a ieșit pentru prima dată din gura lui Dumnezeu. Mulțumesc lui Dumnezeu că eu nu am o învățătură proprie pe care trebuie s-o apăr. Eu pot să-L las pe Dumnezeu să vorbească, așa cum se cuvine la o însărcinare dumnezeiască. Lui singur I se cuvine slava. Eu sper că această expunere i-a ajutat pe toți.

Din însărcinarea lui Dumnezeu,
Fr. Frank